

Liz, een bijzondere weg naar de liefde

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Mandy Ansink-Elbertsen

ISBN: 978-90-484-2599-0
NUR: 343

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Mandy Ansink-Elbertsen

*Liz,
een bijzondere weg
naar de liefde*

Voor mijn lieve familie
en in het bijzonder mijn lieve man Erwin en geweldige
dochtertje Jasmijn

*‘Blijf altijd in je dromen geloven,
soms zijn ze de weg naar een nieuwe toekomst’*

I. Mijn droom

Ik zat weer eens aan mijn bureau te dromen. Een paar minuten geleden had ik mijn klas uitgezwaaid.

Ik gaf les aan groep drie van de basisschool. Een heerlijke leeftijd vond ik zelf. Voor dat ik aan de opleiding tot lerares was begonnen had ik altijd gedacht dat ik les wilde gaan geven aan kleuters. Maar ik was er achter gekomen dat dit toch niets voor mij was. Het gaf me weinig uitdaging om elke dag maar weer liedjes te zingen en knutselwerkjes te maken. Groep drie paste meer bij mij. Ik vond deze fase in een kinderleven erg belangrijk. De groep waarin veel nieuwe dingen werden geleerd en waarin een goede basis werd gelegd voor het lezen en schrijven. Hier had ik echt de uitdaging kinderen nieuwe dingen aan te leren. De school waar ik les gaf stond in mijn eigen woonplaats. Ik woonde in Essex, een gezellig klein stadje aan het water. Ik wist zelf ontzettend goed dat ik erg geluk had gehad met deze baan. Net toen ik klaar was met mijn opleiding, was hier een functie vrij gekomen. Er waren ontzettend veel sollicitanten want het was deze tijd niet erg makkelijk een baan in het onderwijs te vinden. Laat staan in je eigen omgeving. Claire, mijn beste vriendin, had hier destijds al gewerkt en had natuurlijk een goed woordje voor me kunnen doen. Als het deze baan niet was geworden, had ik ergens in een stad moeten gaan zoeken. Zelf vond ik dit helemaal niet zo'n slecht idee. Maar mijn ouders dachten dat het beter was, dat ik eerst een tijdje in onze eigen woonplaats bleef werken. Ik had hier destijds ontzettend van gebaald. Ik wilde graag naar de stad vertrekken, voor net dat beetje meer uitdaging. En dat was natuurlijk gelijk een leuke manier geweest om wat meer van de wereld zien. Een beetje avontuur kon ik wel gebruiken. Ten slotte was ik tweeëntwintig jaar dus kon ik prima voor mezelf zorgen en mijn eigen beslissingen nemen. De stad waar ik ooit heen wilde gaan was New York, dat wist ik al mijn hele leven. Maar dit

hield ik stil voor iedereen. Ze wisten af hoor van mijn plannen. Maar New York was wel gelijk heel big. Het was niet zo dat ik het hier niet prima had. Essex was een leuk stadje maar toch wat saai naar mijn zin. Mijn opleiding had ik gevolgd in één van de wat grotere steden een uurtje hier vandaan. Elke dag was ik heen en weer gegaan daar naartoe. Want mijn ouders hadden niets willen horen van op kamers wonen. Inmiddels was ik alweer een jaar aan het werk en van school af dus ik miste de stad steeds meer. Ik wist zelf ook niet precies wat het nu was dat ik nog steeds niet verhuisd was naar New York. Misschien was het wel gewoon het oude vertrouwde. Hier wist ik natuurlijk wel precies waar ik aan toe was. En had ik mijn ouders lekker in de buurt bij wie ik altijd terecht kon. Mijn vriendinnen woonden hier en ik had leuke burens. Leuke burens zeker, zij waren echt mijn tweede thuis. Maar toch bleef het idee om naar de stad te vertrekken me constant bezig houden. Ik had me altijd al anders gevoeld dan de mensen hier, net of ik op de verkeerde plek was geboren. De drukte van de stad trok me, ik zag mezelf er helemaal wonen. Dicht bij het centrum en de barretjes, heerlijk leek me dat.

‘Hé, dromer waar zit jij weer met je gedachten?’ Claire kwam het lokaal binnen stormen met een grote doos in haar handen. ‘Waar heb je, je spullen Liz? Je gaat het toch niet menen dat je nog niets in hebt gepakt hè?’ Het was de laatste schooldag voor de zomervakantie. En nee ik had nog niets ingepakt. Ik was de hele dag constant bezig geweest met de kinderen, en als ze zelfstandig aan het werk waren had ik weer eens heerlijk zitten dromen. ‘Ik zal snel mijn spullen pakken dan kunnen we gaan.’ Het laatste waar ik zin in had, was weer een preek van Claire over wat ik met mijn leven moest doen. Maar toen we samen aan het inpakken waren begon Claire er toch over. ‘Laat me raden, je bent weer aan het dromen over hoe je leven kan zijn in de stad? Liz kom op maak wat van je leven hier.’ Ze stopte even. Ja, dacht ik, Claire had makkelijk praten. Beiden waren we tweeëntwintig jaar maar Claire had al zo’n ander leven dan mij. Zij had vroeg een vriend en trouwde toen ze achttien was en nog studeerde. Inmiddels had ze al een dochtertje van een half jaar. Ik had echter nog nooit een

vaste relatie gehad. Ik wilde me nog niet binden. Omdat ik altijd het gevoel had hier nog eens weg te gaan, en een relatie zou dat in de weg staan. Ik wist zelf dat ik er best mocht wezen, ik had een mooi figuur, helderblauwe ogen en een mooie blonde krullenbos. Er waren ook echt wel leuke jongens in de buurt en ik had zeker mijn pleziertjes wel gehad maar het was nooit meer geworden dan een beetje klieren. Zodra ze ook maar een beetje serieuze neigingen begonnen te krijgen zette ik ze aan de kant. Ik wist heel goed dat ik mijn ouders daar pijn mee deed, ze zouden me graag zien trouwen zodat ik hier zou blijven. Ik denk dat ze diep in hun hart wel wisten dat er een moment zou komen waarop ik anders toch zou verhuizen. Het zou mijn ouders hart breken als ik weg zou gaan. Vaak dacht ik dat, dat toch echt wel de belangrijkste reden was om niet te gaan, en ik hier maar een beetje bleef rondhangen. Ik begreep zelf niet goed waar ze zo moeilijk over deden. Het was dan wel een aardig eindje rijden naar New York, maar ik zou ze vaak genoeg op komen zoeken. Ze vonden het gewoon fijn me dicht bij te hebben. Ik zag dat Claire naar me stond te kijken. ‘Luister Claire ik ben gewoon niet zoals jij.’

Even was het stil. ‘Ik kan gewoon geen genoeg nemen met een burgerlijk leventje in een stadje waar nooit wat te beleven valt.’ Ik sloeg mijn tas om mijn schouders heen en tilde de doos met persoonlijke dingen naar buiten. ‘De mensen hier zijn gewoon al weken uitgelaten als het jaarlijkse dorpsfeest is. Dat is toch gewoon te sneu voor woorden! Claire hier is echt niemand wat gewend. En vooral nu de zomervakantie is aangebroken en ik zo meteen ontzettend veel vrije tijd heb, speelt het de hele tijd door mijn hoofd!’

Ondertussen waren we op de fiets gestapt. Claire wuifde lachend met haar hand. ‘Voor je het weet is die vakantie weer voorbij. Geniet er nou maar gewoon van. Bovendien is het zomerfeest over twee weken. Ik durf te wedden dat je daar een leuke jongen tegen komt, en dan wil je hier niet eens meer weg.’ Ik schudde met mijn hoofd. ‘Claire de jongens die hier uit de buurt komen zijn niets voor mij. Ze lijken heel wat voor een avondje, maar ik moet er niet aan denken om daar de rest van mijn leven mee te moeten delen. Ze passen gewoon niet

bij me. Ik ben anders en denk anders over veel dingen. Ik pas ervoor dagen thuis te zitten terwijl mijn man altijd aan het werk is. En dan zeker ook nog verwachten dat 's avonds stipt om zes uur het eten op tafel staat! Echt hier wordt nog zo ouderwets geleefd.' We waren ondertussen mijn straat ingeslagen. 'Liz je denkt veel te moeilijk over die dingen. Denk je nou echt dat het huwelijk alleen daaruit bestaat? Dat de vrouw haar man moet gehoorzamen? Ik werk toch ook nog gewoon. En trouwens waarom zie jij niets in Steve? Ik wed dat hij vanuit zijn kant, best meer met je zou willen dan alleen vrienden zijn.' Steve was mijn buurjongen en ik kon ontzettend goed met hem. Maar ik was het spuugzat dat iedereen ons altijd maar wilde koppelen. 'De relatie die jij met Paul hebt is er één die je hier niet veel ziet Claire. Ik heb nog nooit een stel gezien, die elkaar zo vrij laten als jullie dat doen. Dat heb je echt getroffen maar Paul is een uitzondering onder de mannen hier. En wat betreft Steve, hij is een erg goede vriend en meer zal het nooit worden, dat weet hij.' Dat laatste had ik op een snibbige toon gezegd zodat ze door zou hebben dat ze het onderwerp 'Steve' moest laten rusten.

Ondertussen waren we bij mijn huis aangekomen. 'Nou ik spreek je snel, en wij gaan trouwens niet veel bijzonders doen dus je kunt zo vaak langs komen als je wilt Liz.'

'Dank je meid.' Met een omhelzing namen we afscheid, en ik keek Claire na toen ze wegfietsde.

Ik had veel bewondering voor haar. Claire was ontzettend gelukkig met haar man en haar dochttertje. En ik was het er zeker over eens dat zij niet een 'ouderwetse verhouding' met elkaar hadden. Maar toch het idee alleen al van helemaal gebonden zitten. Ik moest daar gewoon nog niet aan denken, en daarom had ik zo'n bewondering voor haar. Ze was snel tevreden en met elk klein dingetje blij. Ik was echter altijd op zoek naar meer. Soms werd ik wel eens helemaal gek van mezelf. Ik wilde die avond toch maar weer met mijn ouders praten over mijn plannen.

Ik liep ons huis in. 'Mam!' Geen gehoor. 'Mam waar zit je?' Ook in de keuken was ze nergens te bekennen maar er stond wel een heer-

lijke appeltaart op het aanrecht. Voorzichtig brak ik er een stukje af en stopte het in mijn mond. Ik hoorde niet dat er iemand binnen kwam. 'Ha, betrapt jonge dame!' Lachend draaide ik me om. Daar stond hij, Ted Taylor, mijn vader. 'Lekker hè? Maar het is onbeleefd om alleen te snoepen. Haal mama maar snel ze is in de tuin, dan drinken we gezellig met zijn drieën koffie.' Vlug gaf ik mijn vader een zoen op zijn wang en rende naar de tuin. Daar lag mijn moeder lekker in een ligstoel te zonnen. Ze was waarschijnlijk in slaap gevallen. 'Hé, slaapkop wordt eens wakker!' Langzaam deed ze haar ogen open. Theresa Taylor was nog een jonge vrouw om te zien en toch was ze al bijna zestig. Mijn ouders hadden de hoop op kinderen allang opgegeven, maar toen kwam toch ik nog ter wereld. Dat was voor hen een enorme zegening geweest. Waarschijnlijk stelden ze zich daarom zo beschermend op ten opzichte van mij. 'Ben je nu al thuis lieverd?' Ze kwam overeind.

'Joh, mam hoe lang heb je geslapen? Het is al half vijf geweest. Nou kom op de appeltaart wacht.' Arm in arm liepen we naar binnen. Na een kwartiertje zakte ik onderuit op de stoel en klopte op mijn buik. 'Heerlijk!' De appeltaart was achter de kiezen. 'Ik wil het graag nog even met jullie over iets hebben.' Ik keek schuin naar de tafel en speelde wat met het tafelkleed. Mijn zenuwen gierden door mijn lijf. Dit kon nog wel eens een lastig gesprek worden. 'Eigenlijk wilden je vader en ik nog even boodschappen doen voor het eten, kan het wachten tot vanavond?' vroeg mijn moeder. Ik voelde mijn gezicht betrekken. 'Ja, hoor dat kan wel.' Ik had het net zo lief nu gewoon meteen gezegd dan was ik er vanaf. Maar ja, nu maar wachten tot vanavond. 'Zeg breng zo nog even een paar stukken appeltaart naar de burens, die vinden hem ook altijd heerlijk.' 'Oké, mam doe ik even.' Mijn ouders vertrokken. Ik deed een paar stukken taart op een schaal. Het was zo frustrerend dat ik, ondanks dat ik al tweeëntwintig was, nog veel dingen niet zelf kon beslissen. Misschien moest ik het op een andere manier proberen en gewoon zeggen dat ik zou verhuizen. En niet meer vragen. Ik was nog bijna nooit ergens tegen in opspraak gekomen maar dit wilde ik gewoon erg graag. Waarschijnlijk moest ik het nu maar wel een keer doen.